

בְּלִצְבָא מְרוֹם גְּבוּהִים וְרָמִים. תַּגִּין וְאָדָם וְחַיִּת רָאִמִּים. כִּי קִיָּה יִרְעָה צֹד
עוֹלָמִים: הוּא אֱלֹהֵי דְבָר לְעַם סְגֻלָּתוֹ. שְׁמִיר לְמִלְשָׁן מְבֹאָה וְעַד צִאֲתוֹ. שִׁבְת
קָדֵשׁ יוֹם הַמְדֻתוֹ. כִּי בִּי שִׁבְת אֵל מְלִיכָא לְאֻכְתּוֹ: בְּמִצְוֹת שִׁבְת אֵל יִחְיִיצָהּ.
קֹדֶם קָרָא אֱלֹהֵי יִחְיֵשׁ לְאַמְצָה. גְּשֻׁמַּת קִלְחֵי וְגַם גְּעִרִיצָה: אֲבֹל בְּשִׁמְרָה
כִּי קָבַר רָצָה: בְּמִשְׁעָה לָּהֶם וְקִדּוּשׁ רָבָה: קָרֵב מְטַעֲמִים וְרוּחַ גְּרִיבָה. יִזְכּוּ
לְרֵב טוֹב הַמְתַּעֲנִים בָּהּ. בְּבִיאַת גּוֹאֵל לְחַיֵּי הָעוֹלָם הִבָּא:

זה הזמר שם המזמר מנחם והסיון מחמל מהמזמר סג' מפרז נחלת חלניך טעין:

מִהַיְיִדֻּחַת מַעֲוִתָּהּ: אֵת שִׁבְת הַמִּלְכָּה. בְּכֵן נְרוֹן לְקִרְאָתָהּ. בְּאֵי בִלְה
נְסֻכָּה. לְבוּשׁ בְּגָדֵי הַמּוֹדוֹת. לְהַדְלִיק נֵר בְּכִרְכָּה. וְהַקֵּל כְּלִי־עֲבוּדוֹת.
לֹא תַעֲשֶׂה מְלָאכָה: לְהַתְעַנֵּג בְּתַעֲנוּגִים. בְּרַבּוּרִים וּשְׁלִיּוֹ וְדָגִים: מִעֶרֶב
מִזְמִינִים: בְּלִי מִיָּנִי מְטַעֲמִים. מִבְּעוֹד יוֹם מוֹכְנִים. תַּרְגּוּלִים מְפַשְׁמִים.
וְלַעֲרוֹךְ בּוֹ בְּפִה מִינִים. שְׁתוֹת יֵינֹת מְשַׁמֵּם. וְתַפְנִיק מִעֲדָנִים בְּכִל־שֶׁלֶשׁ
פָּעִמִּים: לִישָׁנָה נִחְלֵת יַעֲקֹב יִירָשׁ. בְּלִי מִצָּרִים נִחְלָה. וַיִּכְבְּדוּהוּ עֲשִׂיר וָרֶשׁ.
וְתִזְכּוּ לְנֶאֱדָה: יוֹם שִׁבְת אִם הִשְׁמִירוּ וְהִיָּיתָם לִי סְגֻלָּה. שְׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹדוּ.
וּבְשִׁבְעֵי נִגְלָה: לִישָׁנָה תַּפְצִיחַ בּוֹ אִסּוּרִים. וְגַם לְחֵשׁוֹב תִּשְׁבּוֹנוֹת. תִּרְדּוּרִים
מְקַרִּים. וְלִשְׁדֵּךְ הַבָּנוֹת. וְתִיטֹק לְלִפְתּוֹ סֶפֶר: לְמַעַן בְּגִיטוֹת וְלִהְנוֹת בְּאִמְרֵי

א יעזים ט, ד.

עין יוסף

ס' כי ביה ה'. כי השמים נבראו ביום י"ד והארץ
ביום ה"א כע שפירש"י פה"פ אלה תולדות השמים
והארץ נבראם בה' בראש: יחליצך. יחזק: קום
קרא כו'. קום והחלל אל ה' ויחש וימחר לאמנך
פי' לחזק. ומחרת מה תחלל: נשמת כל חי.
כע שטע אומרים בחלל שחיות: וגם. קדושת:
נעריצך. לאחר החלל: אבול כשהיה. לחמך.
כי כנר רק. אלהים בחללך. והוא מיוסד על שם
המסוק בקלות (פ, ו) לך אטל כשמה לחמך וגו'
כי כנר רזה האלהים את מעשיך: ורוח מדינה. כמו
וצרח מדינה. ר"ל ליתן ממאכלי שבת לעניים
כמבואר בזה"ק שהבאתי לעיל:
מה ידיות. פ"ה הפסוק מה ידיות משכטותיך:
אה שבת המלכה כן נרוך לקראתך. ע"ד שאמר
רבי חנינא בואי ונלא לקראת שבת המלכה. רבי
ינאי אמר בואי בלה (שבת קס. כ"ק פ' המניח):
נשובה. לשון שרה ומשיחה. כמו ואני נכתי מלכי:
לבוש. כמו ללבוש: ברבורים. כמו (נמ"א, ג) לנד
וטי וברטורים. ושלי. מין טף: מערב. משרב שבת:

(*) לחמך נגיט. כלומר ממחר לדבר פס המנוח: כי שכיח א"ע ללמד להחיות רק שלא יאבד ש
סכס דמים כמבואר (נמ"א, ג). והנה נגמ' נדניס (ו' אהא דאקיר ללמד בשכר טעמפ"פ רק מקרא שרי ללמד
בשכר מפי פסוק מעמיה. וז"ל כלן וישאק ללמד פסר. שמוסר לשכר מלמד חזקא במקרא טיש ט מניה של
פסקי פנמיס (ס' משיב גן).

זמרות ליל שבת

שחר. בקל-שנות ומתנות: ^(לחשני) הלוקה תהא בנחת. ענג מרא לשבת והשנה
קל-שנות. קרת גוש משבת. קבן גוש קה ערנה. ולקוח בנחת. פשושנים
סנה. פו ינוחי בן ובת: ^(לחשני) מעין עולם הבא. יום שבת מנחה. קל-
הפתענים קה. ינוי לחב שמחה. מתקלי משים יצלו לרחה. פרחנו
תצמית ונם ינון ואנחה: ^(לחשני)

ואומר שם מחננו מרדכי בר יוחנן חוק וחסד נראשי המרחות מ: ראה דגד כבוד יס ברסח
יצו חסדו קדוש די וקף:

מה יצית ומדנעמה אהבה בפענונים. את שבת משוש נגנים. לה קשר
ונם דגנים. גבונים מקעד יום: מערב עד ערב לב ידים. בבא עתה עת
חדים. גיל ופשושן ליהודים. למצא פרום: ואף ענג גדתה ענג בממחקים.
בתענונות בני אדם. ויין פי יתאדים. ופשושן משקים: ראה וקדש פיוס קדש:
עלי יין וזכרהו. ואם אין עלי קחם בצע. בעין יפה לקדש: שמחה בלהלכותיו
מעבודות. מאבות ותולדות. שיר קאל תן להודות. ובר לקדש: קדש שומר
יום שבת בליליו. מחולקו ומחולקו. ובא נאולו שמו שילה. יוכל ש
(*) פשת הוא נסדורים שדמם מוזו הלכך קדש מוזו מעין טלם הבא (מפי ענ).

עץ יוסף

ויסם. בכל מקומות ומחנות: הלכך חכא בנחת. כי אסור לפסע פסיעה גסה בשבת כמו שדרשו חז"ל
(תנא דאמר סדר גמליה) מעשות דרכיך שלא יהא
הלוק בשבת כהלוק בחול וע"ש ונכרכות פ"ק:
ענג קרא הק"ף ז"ל בש"א: והשנה משונתה. ר"ל
השינה בשבת משונתה וכמו שכתב רמז ע"י בתיבת
שב"ת מסריהון שינה בשבת חשונה. אך ורק אם
השינה היא כדת להשיב נפש לבד ולא לישון כל
היום ולנצל מהתורה. אלא חכך אחר השינה מושגת
יקום ויעסק בחורה: בבן נפשי לך ערנה. ע"ד
הפסוק כאלו חטרו וע' כן נפשי חטרו אלך אלהים:
ולנח בנחת כמותם מנה. פי' סימנו במקומם
באסנה ולא יאלו חן לחוס. כמו שזכרנו. שהיא
נדורה ומפוינת כך ישראל הם מסינים וגדורים
במלות שבת ואינם יוצאים חן לחוס. וי"ל בשומרים
סנה. ופי' ישראל שהם מסינים בתורה שהיא
רבה כשזכרנו ועיין פירש"י שה"ש: מעין עולם הבא.
ע"ד שאלמו בספר הראה ג' דברים מעין עולם הבא
שבת ושם כו': מחבלי משיח. כמו שאלמו כל
המקיים שלם סעודות בבית ניל משלש פירענות
מחבלי של משיח כו':

מה יצית שיר וכו' ח' בתיס ובכ"א ב' חרוים.
ג' בסיום שום והג' בסיום משונה. וכ"א מהב'
חלוק לנ' בסיום שום (כמוקד בשתי מקודות) המשונה
מסיום שום. וסג' חלוק לנ'. א"ד בסיום שום.
ובג' בסיום שום משונה. ושד בתחלת כל חרוי נ'
או ד' מלות שון בקודם או בלות. ונראשי הבתים
חיתוס מרדכי בר יוחנן חוק (מס' בית אל):
13 — 41 (סג"מ)

מה יצית ומה נעמת אהבה בפענונים. פי' אהבת
הקב"ה יוחר כיכר ביום התענונים ר"ל בעבודות
ובי"ש שעל ידי המנוחה והשמחה אור הכחמה והשל
נחוסף באלם. וכן כשאלם טובע בהענונים תחד
למחם בהם לפי שזוהי תענוגיו גוף אינן קיימין ולא
סנה טלמו אל חשונם שכלי ועסק בתורה ופירות
ותשבותה. חש"כ נ"ל ואכלת ובעת וברכת את ה'
אלהיך שפי' שפי' חשונם כגוף מכיר אלם כמה יפה
וכמה נעים אהבת השם יתברך (ספר אגרת ספיר):
משוש סנים. משמח נפשות טנים ונאמרים: משרב
כו' לב חדים. לבנות ישראל שמחים מערב עד
ערב: בבוא עתך. אל. עת דודים: גיל ופשושן.
שמחים וששים ביחודים: למצוא פרום. ומלשים
שיבא הכולל לפדוחם. כי קבלתם שיבא אליהו במזלם:
ואת פונג. ואתה איש שונ שמשנ נספך במחמקים
ובחשונם ובשמחת בני אדם: ויין כי יתאדים. ונכ
ביין אדום: ושאר משקים. וגם בשאר משקים:
ראה וקדש ביום קודש. תראה לעשות קידוש ביום
שבת קודש: ע"י יין וזכרהו. ולכחלה תעשה קידוש
על יין: ואם אין. ואם אין יין: עלי לחם נפש.
על לחם תעשה המזיל וקידוש: בעין יפה לקדשו.
וחשמה הקידוש בעין יפה: סעבודות. מלשוח
עבודם ומלאכה. ולא תעשה אכ מלאכה או תולד:
שיר לאל תן להודות. פי' שתאמר מומר שיר ליום
השבת: כחוללו. כחוללו: יכחול מענו. ימחול לו
מה שמעל וחטא כנגדו. וכמו שאלמו במשכת שבת
ח"ה מחללו אלא מחול לו: שמו שילה. יוכל ש לו.
ע"ש הפסוק עד כי יבא שילה. וע"ש הפסוק בירמים